

høre Dødsdommen udtalt over sig, var han forholdsvis rolig og fattet. Den Følelse, der mest opfyldte ham, naar han syntes at mærke Æmhed i Brystet brede sig, var en mild Medlidenhed med ham selv. Endog naar han ingen Smerter følte, var der Øjeblikke, hvor han i sin Træthed næsten forligede sig med Tanken om at gaa bort og befries for Livets formaalsløse Besvær. Vognlarmen paa Torvet udenfor, den evindelige Sporvognskimen, Tanken paa Mødet med Obersten og paa de forestaaende nye Forhandlinger med hovmodige og frække Pengespekulanter, — alt fyldte ham i saadanne Øjeblikke med en usigelig Lede.

Efterhaanden som Timerne gik, blev det ham dog stadig vanskeligere at holde Uhyggen borte fra sin Seng. Mere og mere knugedes han af sin Forladthed. Tænk, om han laa her og døde uden at have et Menneske hos sig!

For at adsprede Tankerne besluttede han sig til at læse. Han havde den foregaaende Dag naaet at faa udpakket de Bøger, han havde ført med hjem fra sin Rejse; og mellem de store, svære tekniske Værker fandtes ogsaa den Samling Skrifter af mere almindennende Art, som han havde anskaffet under det lange Vinterophold i Dresach og senere forøget i Rom. Ved Hotelpigens Hjælp fik han nu fat i et tysk Mønsterudvalg af græske og latinske Klassikere, der bl. a. indeholdt en Oversættelse af Platons »Fædon«. Han huskede, at